

П е р е щ ь

№ 7, КИІВ. КВІТЕНЬ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VII

РЕЖИМ ЕКОНОМІЇ

Про режим економії
Зав наш видав наказ.
До причини вагомої
Відсялав нас не раз.

Як копійку вже втратите —
Не вернути її.
Все і всюди оцадити —
Ось засади мої...

Живши власними болями —
На бильярд увірвать,
Бо любив карамболями
Він шари заганять,

На курорт свого Петрика
Влаштувать в Ірпені,
В саж провести електрику
Для своєї свині.

Тільки й скупості явної
Він терпіти не міг,
Братъ з кишені державної —
Не такий уже й гріх!

Цінувавши над золото
Установи бюджет,
Міг сто тисяч дозволити
Взять на свій кабінет;

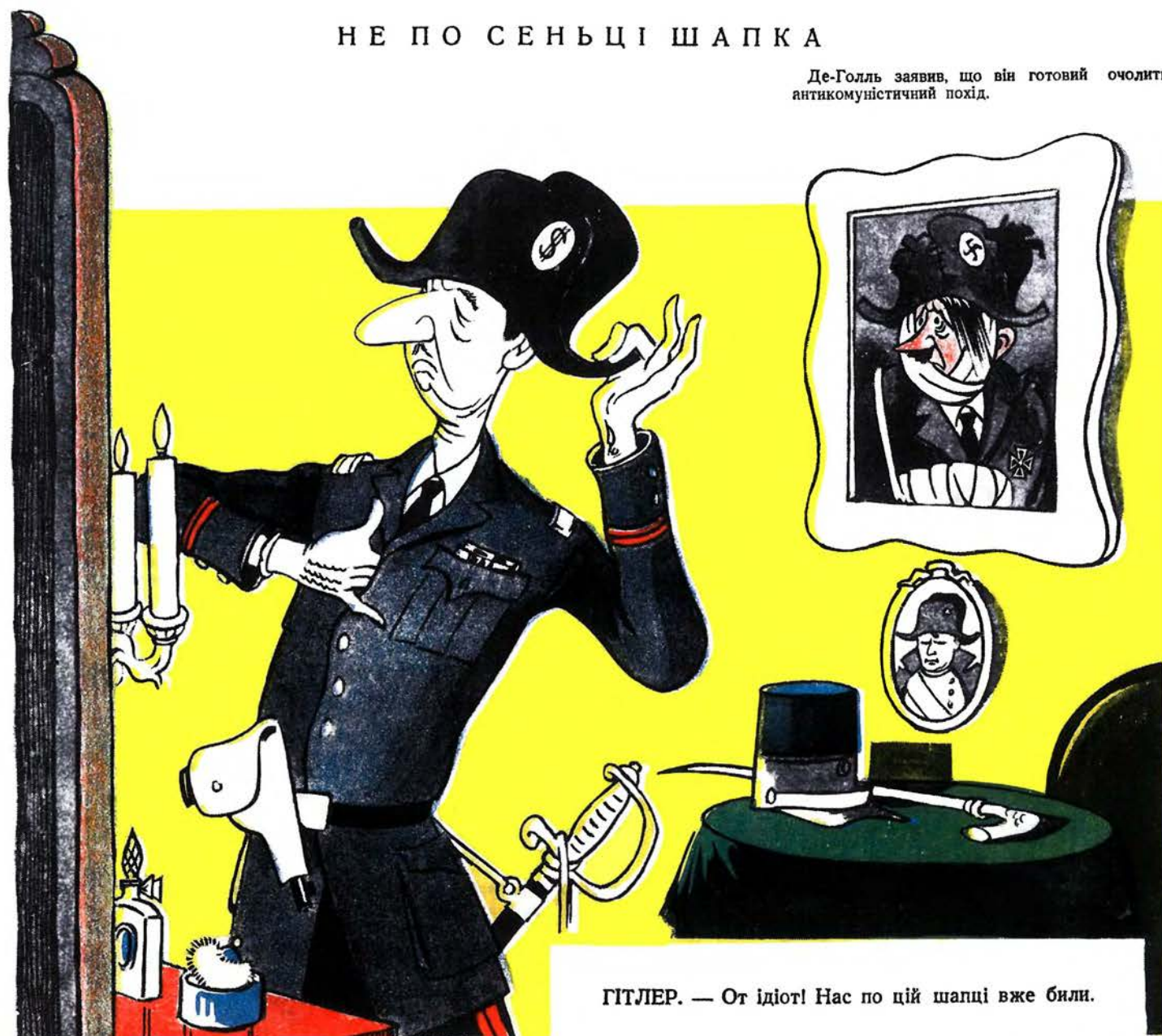
Цей «контакт» з установою
Він до того любив,
Що із кості слонової
В саж корито б зробив.

Та цю справу улюблену
Обірвав Держконтроль...
Зав промовив розгублено:
— От тобі й карамболь!..

Дмитро БІЛОУС.

НЕ ПО СЕНЬЦІ ШАПКА

Де-Голль заявив, що він готовий очолити
антикомуністичний похід.

ГІТЛЕР. — От ідіот! Нас по цій шапці вже били.

НЕПОТРІБНІ КАМІЗЕЛЬКИ

За останній час у житті правих соціалістів Європи відбулося декілька важливих подій. Ці події показують, що в соціалістичних партіях нема застою. Що вони рухаються вперед. І що взагалі життя вирує.

Що ж трапилось? Перерахуємо найважливіші події:

1. У Німеччині доблесний американський генерал Клей милостиво посміхнувся Шумаєру.

2. У Франції Блюмові вдалося пустити на екран декілька нових порнографічних фільмів, одержаних від богобоязливого ковбоя Бірнса.

3. В Італії найблаженніші отці Ватикану негласно причислили смиренного Сарагата до лику святих соціалістів.

4. В Англії Черчілль знов удостоїв Бевіна своєї похвали. Очевидці розповідають, що він навіть поплескав його по плечу.

Кажуть, що в кожному жарті є доля правди. В нашому фейлетоні про соціалістів справа виглядає інакше: ми розповідаємо читачеві правду, в якій є доля жарту.

І хай нам пробачить читач, якого на цей раз ми постачаємо інформацією, давно йому відомою. Але іноді не вадить повторити уже відомі факти. Повторити і підсумувати.

Щоб не забирати в читача багато часу, зупинимось сьогодні не на всіх правих соціалістичних партіях, а лише на одній. Мова у нас піде про англійських лейбористів. І, звичайно, не про всіх. А про лідерів, котрі...

Ну, словом, котрі і далі чомусь вважають себе соціалістами. Чому? Ніхто не знає.

Нещодавно в деяких європейських газетах появились чутки про те, що містер Бевін хоче попрощатися з лейбористською партією і перекочувати до консерваторів.

Цілком можливо. Нікого це не здивує.

Але, можливо, що це лише чутка. І слід визнати, що чутка досить характерна для лідера лейбористів.

Чому в повітрі літають чутки про перехід містера Бевіна до містера Черчілля, а не навпаки — про перехід містера Черчілля до містера Бевіна?

Недаремно політика лейбористських мандаринів останнім часом викликає гострі протести трудящих Англії. Ремствують не лише «чужі», але й «свої»: з усіх кінців доносяться невдоволені голоси — це рядові лейбористи марно пробують скерувати своїх верховодів, що зарвались, на путь істини.

Вн бували в цирку і, мабуть, бачили хвацьких наїзників, які на скаку витворяють всякі дивовижні номери. От він мчить по колі, стоячи на крупі коня, ухає, ахає, свище і скидає з себе одну камізельку за другою. Летять на арену — жовті, білі, сані, зелені, червоні камізельки.

Приблизно так же циркове видовище мають задоволення спостерігати англійські виборці. Напередодні виборів хвацькі лейбористські наїзники виїхали на арену в червоних камізельках. Ці наїзники обіцяли виборцям всілякі блага, всілякі соціалістичні перетворення і реформи.

Ім повірили. Але після виборів лейбор-циркачі почали на повному ходу скидати з себе одну червону камізельку за другою. Більше не потрібні їм ці камізельки. І, кінець-кінцем залишилися вони в жовтенькій, залаганій камізельці, в камізельці, на якій блищать плями від обіймів і поплескування твердолобих і реакційних друзів.

Щоб не бути голословними, наведемо пару фактів. Факти ці візьмемо не з комуністичних газет.

Звернемося до такого джерела, якого ніяк не запідозриш у поганому ставленні до нинішнього англійського уряду. Коротше кажучи:

«Оглядач агентства «Рейтер» повідомляє про посилення фашистської діяльності в Англії...

Мал. К. Агніта

ПІСЛЯ БОЮ

- Моя дивізія, генерал, втратила 700 убитими й 1000 пораненими.
- А в мене всі залишилися живими.
- Де ж вони?
- Перейшли на бік Народно-визвольної армії.

Оглядач підкреслює, що рядові лейбористи були найбільш схвилювані повідомленням про те, що поліція активно захищала фашистів, які спровокували заворушення в Іст-Енді.

Слухайте далі. А чим далі, тим гірше:

«Оглядач відзначає, що міністр внутрішніх справ Чатер Ід є причинником поміркованої

політики щодо боротьби проти фашистських елементів і що він грає на руку фашизму»...

Отже, лейборист Чатер Ід, ставши міністром внутрішніх справ, негайно скинув з себе всі свої червоні камізельки, в яких він франтував і які він так рекламував до виборів. Тепер, за свідченням цілком обізнаного агентства «Рейтер», він «грає на руку фашизму».

Але справа не лише в Іді, а в тому, що Бевін раз у раз лакейськи посміхається до Маршалла і, низько вклоняючись, прикрує від консервативної сигари Черчілля. А товстун, розчулено дивлячись на Бевіна, ласкаво наспівує:

«Він до біса славний хлопець!»

— Так, цей... як його... Бевін — до біса славний хлопець, і я його візьму з собою в Сполучені Штати Європи.

Лейбористський міністр закордонних справ всіляко старається, щоб товстий містер даром не утруднював себе, щоб він не марнував своїх похвал.

Бевін давно скинув свої погано пофарбовані червоні камізельки і залишився, всупереч законам соромливості, в чому мама народила. Але — нічого. Черчілль не осудить. Маршалл не відвернеться.

НА НЬЮ-ЙоркСЬКІЙ БІРЖІ

- Алло! Які акції піднялись?
- Всі впали, крім однієї: ре-акції!.

ПЕРЕДВИБОРЧЕ

- Чи не здається вам, що американський виборець схожий на аеростат?
- Чому?
- Обоє надувають.

ПРИГОДИ

Як повідомляють газети Херста, сьогодні у Південних Штатах лічувань не було.

КОЛИ ГАСНЕ ШАХТАРСЬКА ЛАМПОЧКА

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

СОЛОВ'І ЗАЛЬОТНІ

Дороги в Донбасі — невичерпне джерело тем для фейлетоніста. Я їхав у кабіні поруч з шофером. Він не гальмував на вибоїнах, а люб'язно гукав: «Повітря!»

— Якщо будемо гальмувати, ми ніколи не доїдемо, — виправдувався шофер.

Може тому так не люблять їздити в Донбасі столичні артисти?

Сталінська обласна філармонія за минулий рік дала 1517 концертів. З них лише 68—силами Українського гастроляного бюро. Директор цього бюро т. Вольський дивиться на Донбас не як на центр вугільної промисловості, а як на щедру й бездонну касу. За січень і лютий він послав у Сталінську область лише 5 концертних бригад, яким встановив гарантійну оплату кожного концерту не менше 5 тисяч карбованців. Прийняти таку бригаду не може жоден шахтарський клуб. За минулий рік обласна філармонія витратила біля 200 тисяч карбованців на дотацію гостям. Зальотні солов'ї приземлюються лише на великі клубні сцени або в м. Сталіно. Незрозуміло, чому заслужені донецькі шахтарі не заслужили права слухати заслужених артистів?

СИЛА ДУМКИ

А на маленьких клубних сценах — творяться великі чудеса. Там, наприклад, майже місяць подвизався шарлатан Митрофанов. Загіпнотизувавши районних керівників, він читав публічну лекцію: «Сон, сніг й гіпноз». Після лекції слялою гіпнозу він примушував слабозвольних громадян бігати за ним по сцені і ковтати цілі головки цибулі.

У Мушкетово залітає ще дрібніша пташка на прізвище Соловйов. От його афіша:

«Техніка маніпуляцій, сила думки, краса трюків вражає глядача чудесним виконанням красивих номерів важкої атлетики. Силовий атракціон: гне залізо в зубах, ламає підкови кінські в руках, піднімає однією рукою на мизинці двох чоловік, тримає на голові десять чоловік, одним ударом оголеного кулака розбиває камінь і багато інших номерів».

У халтурника вистачає «сили думки» тримати на голові 10 чоловік. А в багатьох районних керівників часто не вистачає сили волі присікти «техніку маніпуляцій» одного провідника.

Летять у Донбас з усіх кінців фантасти, престижидитатори, ілюзіоністи. Гнуть вони залізо в зубах, поки гаряче, а глядач валить, тому що він зголоднів на видовиська.

ЧОМУ НУЛЬ КРУГЛИЙ?

У центрі Горлівки височать піраміди териконів прославленої шахти «Кочегарка». На обласній партійній конференції найстаріший майстер т. Петухов сказав: «У нас на шахті «Кочегарка» біля 800 молодих робітників. Мені — старому і то іноді хочеться посидіти з своїми товаришами, пограти в доміно, погомоніти про різні справи, але клуба в нас нема. Молодь вечорами тиняється по вулицях без всякого діла!»

— Що можна сказати про культурну роботу, коли її нема, — говорить нам партгор шахти «Кочегарка» т. Нерозін. — Коли вона дорівнює нулю?

І, правда, що можна сказати про нуля? Що він круглий, що він порожній, що в середині його дірка? Що він є справедливою оцінкою роботи т. Нерозіна в галузі культури? А круглий він тому, що круглий рік на «Кочегарці» не займаються питаннями культурно-масової роботи.

ПРО ТИХ, ЩО СИДЯТЬ НА ГОЛОВІ

Здавалося б, треба берегти, як зіницю ока, кожну культурну точку. Але голова виконко-

му Горлівської міськради т. Судейко, мабуть, іншої думки.

В Горлівку по просьбі шахтарів перевели із Слов'янська драматичний театр імені Маяковського. Його вихнули в приміщення колишнього «Гастроному». Тісно, непривітно, незручно. Але артисти працюють з великим піднесенням. За січень і лютий вони дали 33 спектаклі, з них 22 на шахтарських підмостках. Зараз на голову цьому театру посадили ресторан. На весь театральний під'їзд красується величезна вивіска: «Ресторан другого класу «Отдых». Вхід спільний, Над театральним залом відремонтували розкішний зал-ресторан. Естрада для джаз-оркестру розташована якраз над сценою. Уявіть, що вийде, коли під час постановки п'єси Чехова «Дядя Ваня», у найтрагічніший момент, джаз утне: «Дядя Ваня, хороший і пригожий»... Ресторан підім'яв під себе театр.

ГАВИ Й НАСІННЯ

Мад. Л. Каплана

— І чого ви перебираєте? Їжте підряд, насіння добірне, його в колгоспі по зернині для посіву відбирали.

— Не люблять у Горлівці культуру, — думаєш з гіркотою. — Ніхто не береться за відбудову Палацу культури. Було б тоді місце і для театру, і для клубної роботи, і для кіно.

— Помиляєтесь! — кажуть гірники. — Заступник начальника комбінату «Артемвугілля» Катерина Семенівна Гончаренко любить культуру. Вона створила шахтарський джаз із професіоналів-музикантів. Якося оголосили, що буде кіно. Продали квитки. А Катерина Семенівна каже: «Кіно не буде. Буде джаз». Повернули шахтарям гроші. Сіла Катерина Семенівна в залі, одна, як билинька в полі. Джаз грає, а вона підперлася рукою і слухає. От, як вона любить у нас культуру.

Цей джаз називають шахтарським лише тому, що він добросовісно допомагає комбінату збільшувати собівартість тонни вугілля.

КУЛЬТУРА БЕЗ ГОЛОВИ

Хто ж займається культурно-освітньою роботою серед гірників? Ідемо вясняти. Заходимо до завідувача відділу культосвітньої роботи Горлівського міськвиконкому т. Власова. «Ми — орган контролюючий!» — заявляє він. Приходимо до завідувача обласного відділу т. Фурика: «Наше завдання — контролювати!» — каже він.

— А як же бути, коли контролювати нема чого? Як-от, наприклад, на шахті «Кочегарка»?

— В такому разі зверніться до профспілчан.

В обкомі профспілки вугільників вже три місяці немає завідувача культвідділу. Сидять інструктор і ставить у кліточки звіту цифри.

— Вся культурно-масова робота складається з системи зачарованих кіл, — пояснюють нам в обкомі вугільників. — Запрошувати артистів філармонії з гарантією на збір клубам заборонено. А без гарантії артисти не їдуть. (Перше коло!). Купувати культурари за готівку — банк не дозволяє. А магазини продають виключно за готівку. (Друге коло!). Репертуар шахтарським клубам повинен постачати Будинок народної творчості, але ніякого шахтарського репертуару нема. Письменики не пишуть, а Будинок народної творчості їм не замовляє. (Третє коло!).

Оточивши себе колом зачарованих кіл, в обкомі вугільників з холодною байдужістю ставлять в кліточки цифри.

«ЗАБУРИЛИСЬ»

У шахтарів є слово: «забуритись». Коли вагончик зійде з рейок, шахтарі кажуть: «Вагончик забурився!» Словом «забурився» шахтар характеризує все, що порушує нормальний хід життя.

Знаменитий відбійник шахти ім. Калініна Олександр Юхимович Тюренков, вирубавши за зміну відбійним молотком 669 тонн вугілля, піднімається з шахти. Що ж він бачить «на горі», коли погасить свою акумуляторну лампочку?

Він хоче послухати радіо, а йому на протязі двох років не можуть поставити радіоточку. Він хоче почитати газету, де академіки аналізують його метод, а йому двічі відмовили в передлаті. Він хоче піти в клуб, а клуб не опалюється. Кінокартини старі. На музикальних інструментах нема струн. Книжкова полиця в бібліотеці завжди порожня. І повертається він додому розчарований.

— Під землею, — каже Тюренков, — у нас найпердовіша культура. А на поверхні культура «забурилась».

— Не культура «забурилась», — додаємо ми. — «Забурились» люди, які повні керувати культурно-освітньою роботою серед шахтарів.

П. АФОНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

ГАЛУШКА І „МАГОМЕТ“

Спеціальна інспекція
при виконавчому комітеті
Київського міського ради
депутатів трудящихся

Адрес: Кирова, 33 Тел. 3-46-15

Жилецька дома № 6
по ул. М. Житомирская. Резнику.

ПРЕДПИСАНИЕ

С получением даного предписания
В дальнейшем вас предупреждаю:
В случае повторных случаев (кошки дров
в квартире) вы будете более строго наказаны.

по ст. 97 и 99 Криминального кодексу за
разрушение государственного имущества.

Инспектор спеціальної інспекції
м. Києва

Ярмоленко

Це не та полтавська галушка, яку оспівували різні просвітяни. І не той Магомет, що заборонив гуркам пити вино і їсти свинину (що правда, такі турки, як Ялчин, хоч свинини й не їдять, проте всякого свинства роблять більше, ніж будь-яка свиня).

Галушка — це голова колгоспу «Наша вигода» Севастіян Красавчик. Галушкою прозвали його ланкові, що їздили до Києва на нараду передовиків. І скільки не вимагав Красавчик пояснити, за що це йому така клякса у біографії, — дівчата не пояснили. Лише порадили голові побувати в Києві у театрі й подивитися п'єсу «В степах України».

А «Магомет» — це племінний бугай цього ж колгоспу, що стоїть самотній на фермі і з ранку до вечора тоскно реве від нудьги, бо крім нього тут є лише одне зачучвіріле теля, що вертиться по загороді, крутячи хвостом-цурупалком (застрало в огорожі і здуру відірвало хвоста).

Одного ранку колгоспниці гнали повз ферму своїх корів у поле на пашу. Одарка Смик поглянула на самотнього «Магомета» і на дурне теля та й кинула презирливо:

— Теж мені ферма! Півтора хвоста!

Ці слова почув старий Лука, що доглядав «Магомета».

— Критикуєш? — обурився старий. — А «Зорьку» ти звідки взяла? Колишнього голову підмогоричила і з колгоспної ферми корову потягла! Не знаю, думаєш, як ти Онопрія Губу обкрутила? А тепер критикуєш?!

— І добре ми тоді з Онопрієм зробили, — огризнулася Одарка. — У вас би вона однаково не вижила.

Старий Лука аж загорівся.

— У нас? А ти ж хто така? Колгоспниця, чи американська фермерша?

— Та яка з неї колгоспниця? За рік 30 трудоднів має! — підтримала Луку Одарчина сусідка.

— Не твоє діло! А може я хвора! — розлючувалась Одарка.

— А по базарах шастати не хвора? Людям молоко з водою продавати не хвора...

Почали збиратися колгоспники, що саме йшли на роботу. Лука підвищив голос, щоб усі чули.

— Он по інших колгоспах люди хіба ж так дбають. У них і врожаї, у них і ферми, і садки, і ставки. А в нас? «Зорьку» в колгоспі не було чим годувати, а в Одарки знайшлося. А

чому? Сина не збрали, а яке й було, то такі, як Одарка, розтягли.

— Галушка їде! — сказав хтось із ланкових.

За хвилину біля натовпу спинилась бричка. — Це що за мітинг? — запитав, привітавшись, Красавчик.

— Не мітинг, а ділова розмова, — відповів Лука.

— Міркуємо, Севастіяне Микитовичу, як нам у другу віру переходити, — в'їдливо сказав хтось з колгоспників.

— Прошу ясніше, конкретно і резонно, — промовив Севастіян Красавчик.

— Резон тут відомий, — відповів колгоспник. — Ферму маємо, а в ній — «Магомет» та куцохвосте теля. Вже самих магометанами на весь район прославили.

— А чому? — перебила ланкова Катря.

— Бо наш голова, як той Галушка...

— Знаю, бачив! Мовчи вже! — сказав Красавчик. — Оце ж у Києві був. Зучив ту клятву п'єсу напам'ять. Три рази по п'ятнадцять карбованців за квиток платив. Каюся, товарищі! З фермою неправильно лінію вів... Думає — хай реве «Магомет», аби ферма на балансі числилась... Тепер я вже «в курсі дела».

— Ага! Дійшло! — засміялися ланкові.

— Ще й як дійшло! Заявляю прилюдно і конкретно: ферми треба заводити.

— Телят треба контракувати, — сказав Лука.

— Та «Зорьку» в колгосп повернути, — додав хтось. — А то, чого доброго, ще в газеті нас пропечатують.

— Вже пропечатали, — сказав завклубом, що саме підійшов до натовпу. — Ось написано: «Ферма «Півтора хвоста!».

Красавчик вдруге й втретє перечитував статтю. Літери стрибали перед очима, як оте дурне теля в загороді.

— Отака клякса в біографії — сказав він, зітхнувши.

Ревів «Магомет», гасало в пустій загороді безхвосте теля, «Зорька» спокійно пощипувала спориш, щось намагалася сказати Одарка. Але люди не слухали її. Вони йшли разом з головою до контори колгоспу. І вже там продовжували почату на вулиці розмову цілком офіційною нарадою, на якій «конкретно і резонно» ставили питання про справжній розвиток тваринництва у своїй артілі.

Юрій МОКРІЄВ.

М. ІСАКОВСЬКИЙ

Школярі

Коли у нас день, — в Америці ніч.
(З підручника географії).

В осінній день обідньої пори
Додому, повагом, солідно
Вертаються два друга-школярі —
З уроку географії, як видно.

Один із них, очочий вести річ,
Сказав, рукою вдаривши по ранці:
«У нас тут день, — а в ці хвилини ніч
У тих, ну, як їх там, американців».

І так завжди... Ні, там би я не міг...
Ось ми йдемо. Худоба в полі бродять.
Вони ж, дивись, хропуть без задніх ніг.
Отак усе в них шкереберть виходить.

Але змінить не в силі їм ніщо.
Ото ж, мабуть, з досади злі на себе?..

Товариш мовив другові: «Ну, що ж.
Буржуї, бач... Так їм, чортам, і треба!».

Переклав з російської
І. ШАВЛОВСЬКИЙ.

Мал. Бе-Ша

Є ПРО ЩО ПОГОВОРИТИ...

— Товариш Шуменко, регламент для доповіді вичерпано, а ви ще нічого не сказали про свою роботу. Скільки ще вам потрібно часу?
— Дві хвилини.

Важка, гнітюча атмосфера шпигуноманії, нещадного переслідування прогресивних елементів нависла над Америкою.

Мал. О. Козюренка

— Нарешті, моя люба, ми залишились наодинці.

ЗАМОВЛЕННЯ НА РАДІОМОВЛЕННЯ

Сусіда мій був із людей бойових,
Поет по душі і за фахом.
Не раз у віршах і промовах своїх
Він пісню порівнював з птахом.

Всі знали, що музику він поважав
(Ну, що ж, так і личить поету!)
І часто, бувало, листи він писав
До радіюкомітету.

Мовляв: — «Замовляю вокальний квартет
Із вечора і аж до рання»...
...Послужливий радіюкомітет
Виконував ці побажання.

Квартет називався у слові вступнім
«Подія мистецького фронту»,
Бо автор його — це, відомий усім,
Матвій Громобій, член Музфонду.

Здрігався ефір від страшного виття,
Від рипу і скрипу, і хрипу.
До того не чув я іще за життя
«Вокалу» подібного типу.

Спитав я сусіду: «Невже до смаку
Усе це прийшлося тобі дуже?
Не можу повірить, що «пісню» таку
Ти з птахом порівнюєш, друже!».

«Це так, — він сказав, — та хороші пісні
Усі замовляють охоче.
Нелегко тоді працювати мені,
Бо й сам я їх слухати хочу».

«Замовлення дивно своє даючи,
Чого досягнеш ти?»

— «Відомо, —
Тоді ж вимикають свої приймачі
Всі мешканці нашого дому».

І тиша, і спокій приходять до нас.
Я чув, ніби інші поети
Також замовляють завжди на цей час
Подібні «вокальні квартети».

Григорій ПЛОТКІН.

Безнадійно німий

Минув той час, коли кіно називали «Великим німим». Кіно говорить.

Вияток становить вузькоплівчаті кіно. Вони і понині залишаються німим. От приклад.

Чернігівський магазин Книгокультторгу останнім часом продав колгоспам та школам 50 вузькоплівчатих кінопроекторів. Заплативши за кожний по 2400 карбованців, покупці дуже скоро переконалися, що справжня ціна їм — гроші, бо фільмів до них ніде не можна дістати. «Великий німий» став безнадійно німим.

Постачати такі картини повинен уповноважений Головкинопрокату по УРСР. Але вузькоплівчатий фільм, на жаль, є одним з найвужчих місць у роботі «Кінопрокату».

— Слово честі, товариші, це факт, а не реклама!

ІНДУСТРІАЛЬНІ РИТМИ

Композитор Ілля Борисович Гусятинський вирушав у творчу командировку на Донбас.

Дружина композитора розцінювала цю командировку, як велике нещастя, і в останні хвилини прощання на пероні, благально дивлячись чоловікові в очі, говорила:

— Іллюша, я прошу тебе, ради бога, не пий сирої води, не висувайся з вагона і не виходь на станція. Я знаю твою розгубленість: ти обов'язково відстанеш від поїзда...

Хвилювання дружини були марними: до Вуглеграда Гусятинський дійшов без пригод, а там відразу потрапив під опіку гостинних і передбачливих людей, які ладні були лягти кістками, ніж завдати якоїсь прикрості дорогому гостеві. Як тільки композитор вийшов із вагона, йому піднесли чудовий букет троянд, посадили гостя в прекрасний лімузин і повезли прямісінько на дачу.

Коли після розкішного обіду і не менш розкішної випивки Гусятинський, похитуючись, вийшов у сад і подивився на ледь сяючі зорі, йому здалося, що з тих зірок летять якесь лагідне звучання... «Ах, як жаль, — подумав він, — що не можна передати звуками красу цих зірок і пахощі обіду. Тьфу, дуриці, — зразу ж заперечив він собі, — які безглузді кисті: мабуть, я п'яний».

Другого дня, помітивши, що вино і обід надали композиторові неабиякого натхнення, опікун — прикріплений хлоп'яга, який, судячи по значку ліри на борту піджака, мав відношення до мистецтва, — повіз Гусятинського не

на завод і шахти, як намічалось раніш, а помчав його до берегів Північного Дінця.

— Ви повинні, — переконував він композитора, — побачити нашу донецьку Швейцарію. Історичні місця... Тут лилась кров Ігорових воїнів, тут бував князь Потьомкін-Тавричеський. Давнина, сива давнина!

— А потім ви все-таки покажете мені Донбас? — несміливо запитав Гусятинський.

— Що ж його показувати? — відповів провозатий. — Ось він і є Донбас! А втім, ми з вами будемо їхати через Горлівку і ви побачите там копрі шахт, терикони. Нічого цікавого, просто гори непотрібної породи.

На другий день машина летіла до берегів Азовського моря. Там Іллю Борисовича чекав затшок і спокій санаторію.

Поетичний краєвид моря, білокрилі вітрила рибальських шаланд, а може, й божественне «Цимлянське», що ним посилено частували в санаторії Гусятинського, збудили в композитора творчі сили. В хвилини натхнення він сів за рояль. Шахтарі й металурги, які відпочивали в санаторії, висловили побажання почути твори композитора. Цієї просьби він виконав не міг: жоден свій твір Ілля Борисович не міг відтворити по пам'яті і згодився виконати що-небудь інше. Він легко виконав кілька етюдів з «Времени года» Чайковського та кілька вальсів Шопена.

У вуглеградській газеті з приводу концерту з'явилась хвалебна рецензія. «Відпочивачі

санаторію, донецькі шахтарі, — запевняла газета, — кілька разів викликали композитора Гусятинського на «біс», а, прощаючись з ним, від душі бажали йому успіхів у творчості». Про те, чи твори виконував Гусятинський, репортер не сказав.

Час творчої командировки минув, й Ілля Борисович покидав шахтарський край. На прощання йому знову піднесли квіти. Без води вона швидко зів'яла, і Гусятинський з сумом подумав, що про перебування в Донбасі у нього не залишиться ніяких матеріальних доказів. Тому на одній із станцій, уже за межами шахтарського краю, він вийшов з вагона, взяв з платформи, що стояла на сусідній колії, шматок райдужно сяючого антрацитів і поклав його в чехол, який ще зберігав пахощі духів «Жди меня».

Прийшовши з творчого відрадженья, Гусятинський не міг розповісти своїм друзям нічого істотного. Лише показував їм шматок антрацитів й відбувався уривчастими зауваженнями, що їх довірливі люди сприймали, як ознаку скромності і зайнятості творчою роботою.

Нарешті настав довгожданий день, коли Гусятинський подав свою симфонію «Донбас відроджується» на суд громадськості. В залі зібрались, головним чином, друзі-композитори і критики-музикознавці.

Симфонія була терпляче прослухана ними до кінця. І коли замовк гуркіт барабанів і завиваюче ревище труб, почувлися голоси критиків.

— Чудово! Геніально! По-новому! — натхненно говорив критик Кримський-Морський. — В цій симфонії ми ясно чуємо індустріальний ритм: гуркочуть поїзди, дзвенять крани новобудов. Да, товариші. Донбас дійсно відроджується.

Він довго говорив усе в тому ж дусі і закінчив свою промову пророкуванням:

— Цю симфонію чекає триумфальний успіх по всій країні!

Честь першого виконання її для широкої публіки була надана Вуглеградському оперному театрові. Симфонію слухали шахтарі, металурги, машинобудівельники, місцева інтелігенція. Враження було настільки сильне, що вже після першої частини симфонії... на вішалці опустіло кілька десятків номерів.

На кінець останньої частини опустіла добра половина зали. Все ж, коли оркестр замовк, хтось зааплодував, застукали смичками по деках скрипок музиканти, з-за куліс хтось вигукнув: «Автора! Автора на сцену!» Головний адміністратор театру підійс букет.

Гусятинський вийшов на сцену і, горнучи до грудей квіти, розкланявся. В цю хвилину в залі підвівся знатний металург і сказав:

— До вас просьба, тов. Гусятинський, заграйте, будь ласка, нам ті твори, які ви грали торік в санаторії. Пам'ятаєте? Здорово тоді у вас вийшло.

Скорюючись волі публіки, розчулений і опечалений Ілля Борисович сів за рояль і віртуозно, з блиском виконав вальси Шопена і «Времена года» Чайковського.

«Заклучна частина концерту, — писали газети, — пройшла з великим успіхом».

О. ІОНОВ.

ЗАДАЧА НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

Школи Мелітопольського району одержують зошити з бази Мелітопольської райспоживспілки. На зошитах стоїть ціна: з паперу № 1—18 копійок, з паперу № 2—12 копійок.

Райспоживспілка всі зошити продає по 20 копійок.

Треба довідатись:

1) Скільки заробляють на зошитах комбінатори з райспоживспілки?

2) Скільки вони зароблять, коли за розв'язання задачі візьмуться прокурор?

ФАРБА СОРОМУ

Не вишивайте заповочню виробництва кивської артілі «Трикотажник». А коли вже щось вишили, скажімо, рушник, то ні в якому разі не періть — почервоніють зразу і вода, і рушник.

Червона фарба з цієї заповочі пристає до всього. Не пристає вона лише до голови артілі «Трикотажник» т. Нугера. Він не з тих, що червоніють за якість своєї продукції.

ГУЧНА СЛАВА

Продукція фабрики, яку очолює Аркадій Митрофанович Броваренко, відрізняється протилежною якістю: вона не залишає ніяких слідів.

Ми маємо на увазі олівці виробництва слов'янської фабрики.

Не стільки ними пишуть, скільки про них пишуть.

«Купив десять олівців,—пише нам т. Чич з Полтавщини. — Стружок вистачило, щоб розпалити грубку. Написати й рядка не вдалось, ламаються».

«Ну й олівці! — пише М. Дерев'яченко з Ворошилограда. — Цей директор ще чимало наламає дров».

Гучна слава котиться про слов'янські олівці. Докотиться вона колись і до Міністерства місцевої промисловості.

ПРЕПАРАТ «КРУПКА»

Коли хочете раз і назавжди кинути курити. — рекомендуємо радикальний засіб: «крупку» Лубенської махоркової фабрики (директор Ш. М. Ляховецький).

Прикмети лубенської махорки: дуже слабка, гірка на смак, дере в горлі, пахне смаленою ганчіркою.

Палить тільки лубенську «крупку» — гарантуємо, що після трьох затяжок вас не спокусять навіть цигарки «Палехський банян». Крупка — випробуваний препарат проти куріння.

Київ перцю!

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ

Якось торік ти надрукував малюнок — сцену зустрічі двох «роботяг».

— Здоров був, буряководі! Де працюєш?

— Завкіоском пива й вод. А ти де, ветеринар?

— В «Харчпромі» — кулінар.

Весь колектив В. - Олександрівського вапнякового кар'єру сміявся над цими спеціалістами, що по трапили на твої сторінки. Не сміялися серед нас тільки двоє: завскладом С. М. Попович та завгосп П. А. Омелянченко. Більш того, вони сердялися.

Ми зацікавились, чому так не до смаку прийшовся їм твій малюнок, і вияснили: загосп Омелянченко і завскладом Попович — педагоги. Один працював завпедом, а другий — директором школи. А потім проноухали, де пахне смаженим, і пішли з місця — в кар'єр.

Як думаєш, дорогий Перець, чи не доцільно буде зробити з Омелянченком і Поповичем навпаки: з кар'єру — на місце!

П. КОЛОТУН.

Херсонська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ

Я — читач газети «Дніпровская правда», що виходить у нашому місті Дніпропетровськ. У мене склалося таке враження, що відповідальний редактор цієї газети т. Карнаушенко не завжди читає редакований ним орган.

Щоб не затримувати твоєї уваги, наведу текст однієї редакцій-

ної поправки, вміщеної в газеті № 32 (2107) за цей рік.

«ПОПРАВКА»

В письме в редакцію «Требується... грамотные дикторы», опублікованом в «Дніпровской правде» за 8 февраля, допущена ошибка. В первом абзаце последние

три строки следует читать: «Вместо того, чтобы сказать по-русски «народ», он говорит «народ», вместо «нош» — «нож», вместо «рукаф» — «рукав» и далее по тексту».

На работника редакции, виновного в искажении авторского тек-

ста, наложено строгое взыскание».

Це не поправка, товаришу Перець, а «нош» у серце читача!

Дуже прошу, дорогий Перець, «перенакласти» суворе стягнення з працівника редакції на самого редактора.

М. ЮРЧЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Відгадай загадку: без вікон, без дверей, повна хата людей!

А вітм, не мучся. Не відгадаєш. Це — Київська обласна прокуратура.

Розміщена вона в зовсім непридатному для роботи приміщенні. Слідчі змушені по черзі уступати один одному місце за письмовим

столом. Так по черзі й працюють.

Пробували прокурори скаржитись виконком Київської обласної Ради. Без наслідків. Люди не вірять: «Бути такого не може! — кажуть. — Ви ж прокурорі!».

З надією на новосілля.

Т. ТЕПЛЯКОВА.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У Перці № 21 за 1947 рік було вміщено фейлетон «Повість про Белку» — про зловживання в Анінівському цукрокомбінаті. Перевіркою Міністерства харчової промисловості СРСР факти, наведені у фейлетоні, цілком ствердилися. На підставі перевірки міністр харчової промисловості СРСР тов. Зотов наказав (наказ № 99 від 14. II—1948 р.):

«Директора Анінівського цукрокомбінату Іщенка К. Г. та головного агронома Трегубова Б. В. за розбазарювання матеріально-майнових цінностей з роботи зняти й матеріали перевірки передати слідчим органам для притягнення їх до відповідальності».

Вказати керуючому Харківським цукробурякотрестом т. Кудрі С. В. на потурання і безконтрольність з боку тресту в роботі Анінівського цукрокомбінату, на незаконне витрачання централізованих фондів на годівлю худоби, що належить особисто працівникам тресту, а також на незаконне збільшення плідного господарства Ріпки від виконання зобов'язань перед державою по хлібобадці.

Тов. Кудрі С. В. до 25 лютого 1948 року ліквідувати плідне господарство тресту Ріпки, передавши всі майново-матеріальні цінності Таверівському бурякорядгоспу.

Забезпечити стягнення з власників худоби повної вартості утримання худоби, включаючи корми.

Міністр харчової промисловості СРСР ЗОТОВ».

З приводу фейлетона «Повість про Белку» секретар Краснокутського райкому КП(б)У (Харківська область) т. Литюк повідомив Перець, що за незаконні дії і розбазарювання державної худоби головному агроному Анінівського цукрокомбінату тов. Трегубову Б. В. оголошено сувору догану, директору комбінату тов. Іщенку К. Г. оголошено догану.

Корову «Белку», незаконно передану харківському областінспектору Юнатову, повернено Анінівському цукрокомбінату.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. Б-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 7 (138) (на українському мові).

Підписано до друку 29. III. 1948 р.

Стат формат 72x100 см. 1 друк. арк.

БФ 00961.

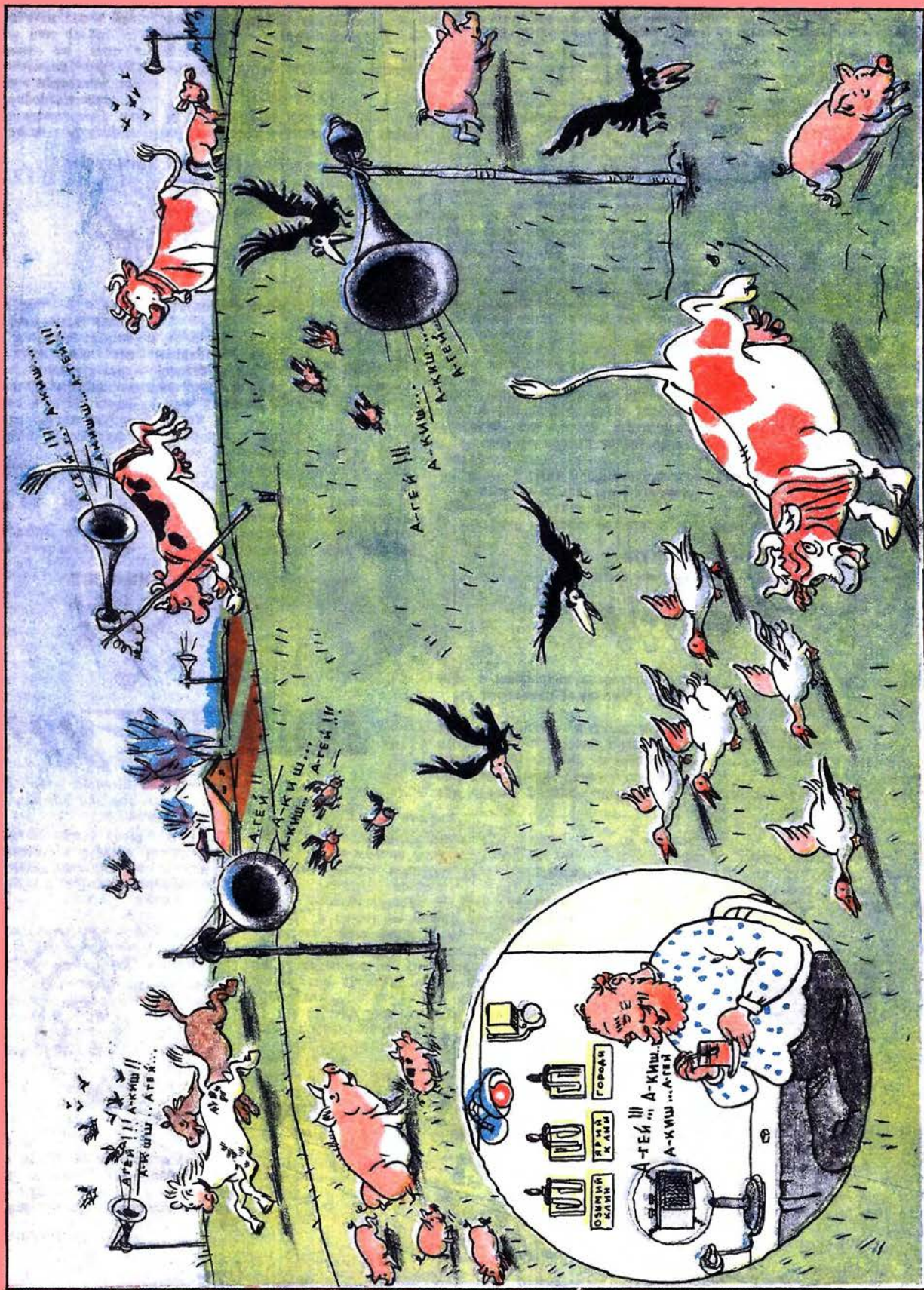
Друкарня в ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Зам. 1.149.

Тираж 50.000 прим.

ТЕХНІКА НА ГРАНІ ФАНТАСТИКИ

Мал. В. Гливенка

Радіохорона! Останнє слово Проектно-Винахідницького Бюро ПЕРЦЯ. Настійно рекомендуємо колгоспам, де не подбали про охорону посівів. Просто й зручно. А ефект, як бачите, колосальний.